

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1156/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђ.Ц., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђ.Ц., адвоката Мр. Н.Ј. из И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији, Посл.бр.К-566/13 од 01.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 630/15 од 24.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђ.Ц., адвоката Мр. Н.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији, Посл.бр.К-566/13 од 01.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 630/15 од 24.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судске јединице у Инђији, Посл.бр.К-566/13 од 01.04.2015.године, окр. Ђ.Ц. оглашен је кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у периоду од 5 година рачунајући од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 9.296,00 динара и паушала у износу од 10.000,00 динара или укупно 19.296,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени „М.Г.“ Д.О.О. из И. за остварење имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 630/15 од 24.09.2015. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Старој Пазови, преиначио је пресуду Основног суда у Старој Пазови, Судске јединице у Инђији Посл.бр. К-566/13 од 01.04.2015. године, у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је окр. Ђ.Ц. за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, за које је оглашен кривим наведеном првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 1-једне године, док је жалбу браниоца окр. Ђ.Ц. одбио као неосновану и наведену првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Бранилац окр. Ђ.Ц., адвокат Мр. Н.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) новог ЗКП, те чл. 13, 71. став 1. и чл. 226. старог ЗКП у вези са чл. 204. став 1. старог КЗ, са предлогом Врховном касационом суду да усвоји захтев за заштиту законитости и укине у целини другостепену и првостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду, у смислу члана 492. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног (члан 488. став 2. ЗКП) будући да је нашао да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Ц. је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се побијане пресуде заснивају на исказу окривљеног датом у Полицијској станици у Инђији дана 04.03.2011. године, на којем доказу се не могу заснивати по одредбама ЗКП и који се није могао користити у кривичном поступку, већ је морао бити издвојен из списка, у смислу члана 237. новог ЗКП, зато што окривљени пре саслушања није поучен о томе која су његова права у поступку, у смислу члана 89. став 2. старог ЗКП који се примењује у овом случају, ни упућен с тим у вези на одредбе ЗКП и што није упозорен, супротно одредби члана 13. став 3. ЗКП, да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, да бранилац може присуствовати његовом саслушању и да у овом случају није обавезна одбрана, у смислу члана 71. став 1. и члана 226. ЗКП јер је за предметно кривично дело запређена казна затвора до 8 година, те да му се не може наметнути бранилац по службеној дужности који му је постављен, и то мимо редоследа са списка адвоката у Инђији. Осим тога, окривљеном није уручен позив у смислу члана 226. став 7. ЗКП са упозорењем да има право да узме адвоката, а записник о саслушању осумњиченог није потписао Г.Ј.

Међутим, изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Према одредби члана 604 став 1. ЗКП, законитост процесних радњи предузетих пре почетка примене тог законика (01.10.2013.године), а у конкретном случају саслушања окривљеног у преткривичном поступку пред органом унутрашњих послова, оцењује се према одредбама Законика о кривичном поступку („Службени гласник СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Записник о саслушању окривљеног, тада осумњиченог Ђ.Ц. пред овлашћеним службеним лицем Полицијске управе у Сремској Митровици-Полицијске станице у Инђији, број Ку-64/11 од 04.03.2011. године, садржи изричиту констатацију о правима о којима је, сагласно одредбама члана 226. став 9. у вези са чланом 89. став 2. и чланом 13. став 3. раније важећег ЗКП, поучен осумњичени пре саслушања, и то о праву на браниоца и да није дужан да изнесе своју одбрану ни да одговара на постављена питања и да је упозорен да се све што изјави може употребити против њега у кривичном поступку, а записник о саслушању осумњиченог потписао је, између осталих, и записничар Г.Ј., па су нетачни томе супротни наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

С обзиром да је том приликом окривљеном саопштена садржина права која у својству осумњиченог има у кривичном поступку, без основа је истицање у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да орган поступка окривљеног није „упутио на одредбе ЗКП“ којима су предвиђена права осумњиченог. Такође је без основа истицање у захтеву да окривљеном није уручен позив у смислу члана 226. став 7. раније важећег ЗКП са упозорењем да има право да узме адвоката, јер орган унутрашњих послова, према одредби члана 226. став 8. раније важећег ЗКП, и у току прикупљања обавештења од грађанина може оценити да исти може бити сматран осумњиченим и тада му, поред обавештења о делу за које се терети и основама сумње, саопштити и права која има као осумњичени, између осталог, право да узме браниоца који ће присуствовати његовом даљем саслушању. Навод захтева, пак, да окривљеном није саопштено да бранилац може присуствовати његовом саслушању у полицији, без значаја је имајући у виду изричиту изјаву окривљеног, након што је поучен о праву на браниоца, да не жели да ангажује браниоца, као и чињеницу да је његовом саслушању присуствовао бранилац по службеној дужности.

Тачни су наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се у конкретном случају не ради о обавезној одбрани у смислу одредбе члана 71. став 1. раније важећег ЗКП, јер не постоји ни један од разлога ни услова, прописаних том законском одредбом, због којег би окривљени морао имати браниоца већ приликом првог саслушања у полицији.

Међутим, у ситуацији када је окривљеном приликом саслушања у полицији, након што је изјавио да не жели сам да ангажује браниоца, омогућена стручна правна помоћ постављањем браниоца по службеној дужности иако није постојала законска обавеза органа поступка да је обезбеди, а што само по себи није на штету

окривљеног, окривљени је могао да одбије да користи ту могућност. Како то окривљени није учинио, већ је пристао да у присуству постављеног браниоца и након обављеног поверљивог разговора са њим, да свој исказ пред овлашћеним службеним лицем органа унутрашњих послова, не могу се прихватити као основани наводи захтева за заштиту законитости да је окривљеном наметнут бранилац и да се из тог разлога, у смислу члана 71. став 1. и члана 226. раније важећег ЗКП, овај доказ није могао користити у кривичном поступку.

Следственом свему реченом, Врховни касациони суд налази да се на исказу окривљеног који је дат у преткривичном поступку могла засновати пресуда у конкретном случају, јер је исти прибављен у складу са одредбама члана 226. став. 9 у вези са чланом 89. став 2. тада важећег ЗКП, што је, насупрот наводима захтева за заштиту законитости, правилно закључио и другостепени суд, због чега не постоји повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Ц.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.